

כיצד השמדנו את מערך הטק"א במלחמת של"ג 1982 25 שנה למלחמה

אלוף (מיל) דוד עברי

כרקע להתייחסות חייבים להבין מספר תהליכים שעבר חיל האוויר הישראלי בתחום לוחמת האוויר, הארגון ואמצעי הלחימה בכדי לנתח את המלחמה האווירית ב-1982. ההישג של חיל האוויר במלחמת ששת הימים היה מדהים בכל קנה מידה. חיל האוויר היה הגורם הדומיננטי במלחמה, כאשר ההכרעה הושגה ביבשה באמצעות כוח השריון הישראלי אשר קיבל את הגושפנקא של כוח המחץ או אגרוף הברזל.

השמדת חילות האוויר של האויב בעודם על הקרקע, ביוני 1967 תוך מספר שעות, וההישגים בקרבות אוויר, היו הישג שלא היה לו תקדים בהיסטורית הלחימה האווירית, ואולי מכאן נבע גם עיקר העוקץ. חילות האוויר שהובסו למדו ויישמו לקחים, בנו מאות דירים תת-קרקעיים, מעבר לנדרש למספר המטוסים שברשותם, סללו מסלולים נוספים כולל מסלולי עפר בצידי שדות התעופה, ובכך יצרו אילוצים קשים שימנעו מכוח אווירי תוקף להשיג הישג דומה למה שהושג ב-1967.

בו-זמנית, קיבל מערך ההגנה הנגד מטוסי (תותחים ובעיקר הטק"א - סא-2, סא-3, סא-6, סא-7) תנופה אדירה, אומצה התורה הסובייטית של זרוע נפרדת ועצמאית להגנה אווירית כאחת הזרועות החשובות בתפישת התורה הצבאית.

במלחמת ההתשה קיבלה תפישה זו תנופה מחודשת ומצאנו עצמנו באוגוסט 1970 מקבלים את הפסקת האש במלחמת ההתשה כאשר מערך הטק"א המצרי נע ונערך על גדות התעלה בניגוד להבנות שהושגו, ואנחנו הבלגנו. נראה שמצאנו עצמנו ללא תשובה מתאימה לטק"א, ואולי היינו גם מעט מותשים.

האלוף (במיל) דוד עברי, מפקד חיל האוויר לשעבר, הוא יו"ר הדירקטוריון של מכון פישר למחקר אסטרטגי אוויר וחלל ונשיא חברת בואינג ישראל

במסגרת האמצעים הקיימים, חיל האוויר החל בפיתוח שיטות תקיפה ותורות לחימה בנוכחות טק"א, כולל רכש מן המדף של אמצעים אמריקניים שפותחו ללחימה בוויטנאם, כמו מיכלי חסימה ללוחמה אלקטרונית אשר משימתם הייתה לשבש את פעולת מערך המכ"מים של הטק"א. במקביל אומצו שיטות תקיפה כמו "קלע" ו"חתף", שמטרתם הייתה להשיג חשיפת זמן מזערית לסיכוני הטק"א.

יצאנו ממלחמת ההתשה לאחר שאיבדנו מספר מטוסי פאנטום, מטוס הקרב המוביל בחיל אז, תוך הכרה שלפנינו בעיה המאיימת על כושרנו להשיג עליונות אווירית, אך עדיין שמרנים מדי מכדי להשקיע את כל המאמצים על מנת להשיג פתרונות טכנולוגיים יצירתיים. אולי גם מגבלות התקציב השפיעו על ההחלטות.

כך הגענו למלחמת יום הכיפורים כשאיינו מוכנים מספיק ללחימה בטק"א, לפחות מבחינה טכנולוגית. חופש הפעולה האווירי אליו הורגלנו אבד לנו באזורים מוגני הטק"א, אולם יש להדגיש כי בכל המרחבים האחרים עדיין שמרנו על עליונות אווירית מלאה, לא כל שכן מעל שטחנו.

בתכניות האופרטיביות לפני יום הכיפורים הציג חיל האוויר את הצורך ב-48 שעות של השקעת מירב הכוח האווירי כדי להשיג עליונות אווירית מול הטק"א. הייתה הבנה מלאה לכך ברמת המטכ"ל, אך המציאות בשטח במלחמת יום הכיפורים לא אפשרה את ה"לוקסוס" הזה. חיל האוויר נדרש להשתתף בקרב הבלימה בשתי החזיתות, המצרית והסורית, כאשר מערך הטק"א במלוא אוננו, ואכן הוא היה יעיל ומנע פעילות יעילה של חיל האוויר. אבידותינו בקרב הבלימה היו כבדות.

חיל האוויר לא יכול היה לבחון את תורת הלחימה שפיתח כנגד הטק"א כי התכניות האופרטיביות שהוכנו לא הגיעו לידי ביטוי.

אך חיל האוויר נבחן בתוצאות ולא בסיבות, ולמרות ההישגים שהושגו במלחמה תוך דמים מרובים יצא חיל האוויר מן המלחמה חבול ומרוט. למרות שבקרבות האוויר יחס הפלות מטוסי האויב היה גבוה מאשר בששת הימים, התבטא עזר ויצמן, מפקד חיל האוויר ושר הביטחון לשעבר, במילים "הטיל כופף את כנף המטוס".

התוצאות המיידיות היו ברמה הצה"לית:

1. שחיקה במעמדו של חיל האוויר
2. השלכה על תקציבים - העדיפות עברה לזרוע היבשה
3. גידול בסד"כ היבשתי (כולל על חשבון משרתי המילואים של חיל האוויר).

בתוך חיל האוויר:

לקחי המלחמה סוכמו לאחר תחקירים מרובים במסמך מ-30 בינואר 1974, החתום על-ידי ראש מחלקת אוויר, תא"ל דוד עברי, המתמצת במספר עמודים את הלקחים ליישום. המסמך אושר על-ידי מפקד חיל האוויר, האלוף בני פלד. בפרק 4 של אותו מסמך, מפורטים עיקרי הצרכים וכיווני הפעולה הנדרשים ליישום התשובה למערך הטק"א. הדגש הוא על מערכת לחימה הכוללת: מודיעין, קשר, שליטה, אימונים ואמל"ח. במילים אחרות, לא ניתן להסתפק בסוג נשק מסוים כמו נשק חכם מנגד, אלא צריך אינטגרציה מלאה של היכולות

האחרות כדי להשיג מיצוי מרבי של הנשק ולאפשר למפעילים יכולת השגת תוצאות מוחלטות.

בהמשך, באוקטובר 1977, קיבלתי את הפיקוד על חיל האוויר והמשכתי תוך דגש מיוחד לקדם את התפישה, על כל מרכיביה, כאשר אנחנו שמים את השגת חופש הפעולה האווירי כיעד אסטרטגי בקדימות להשגת העליונות האווירית דרך פגיעה קשה בשדות התעופה. בתחילה ניסינו להגדיר הישגים אפשריים של שיתוק או דיכוי מערך הטק"א, ורק לקראת 1981 העזנו להגדיר הישג אפשרי של השמדה.

למזלנו, ניתנה לנו שהות ליישם את לקחי מלחמת יום הכיפורים, הן בהכנת אמל"ח, הן ביישום האימונים והן בהחדרת הביטחון בכושר הביצוע. זאת, כבר ב-1981, בעת כניסת חטיבות הטק"א הסוריות הראשונות לבקעא בלבנון בכדי להגן על הכוחות הסוריים כנגד אפשרויות של מעורבות חיל האוויר הישראלי בסיוע לנוצרים. אולם אז קיבלה קדימות ועדיפות המשימה של השמדת הכור הגרעיני ליד בגדד, ותקיפת מערך הטק"א בבקעא נדחתה ל-1982.

הדילמות הקשות ביותר עדיין, היו מזג האוויר ומודיעין מעודכן, אשר היוו מגבלה להפעלה יעילה של מערכת הלחימה נגד הטק"א.

במלחמת שלי"ג, במהלך יום ב', 7 ביוני 1982, לאחר שאירעו חיכוכים ראשוניים בין כוחות יבשה סוריים לבין כוחות שריון ישראליים בגזרה המזרחית, הועלתה הדרישה לתקוף את הטק"א למחרת ביום ג'. בדיון הלילי שנערך בחפ"ק הצפוני בראשות שר הביטחון דאז אריאל שרון, נמסרה הערכה שהכוחות היבשתיים יוכלו להגיע לכביש בירות-דמשק כבר למחרת. כלומר, יושגו היעדים המערכתיים מבלי להיכנס להתמודדות מסיבית עם הסורים, סיכון שיכול היה להוביל להידרדרות למלחמה כוללת עם סוריה, דבר שנגד את החלטת הממשלה.

סיכום הדיון היה, לדחות את תקיפת הטק"א ב-24 שעות, בעוד שחיל האוויר מקצה כוחות חמושים בכוננות למקרה והמצב ישתנה מעבר להערכה. המודיעין ציפה גם לשינויים בהערכות חטיבות הטק"א לאותו הלילה ומאד לא רציתי לעמוד מופתע ובלתי מוכן מהערכות חדשה.

אכן, במשך ליל יום ג' הועברה חטיבת סא-6 סורית מרמת הגולן לגזרת הבקעא בלבנון, כך שמספר סוללות הטק"א בתוך גבול לבנון עלה ל-19, מערך מאד צפוף בשטח די מצומצם. נראה שהכוונה הייתה לריכוז מאמץ של טק"א להשגת הישג משמעותי.

שמחתי מאד שדחינו את התקיפה. כך הצלחנו לעדכן את כל התכניות תוך מתן מענה מיידי גם לסוללות שהצטרפו. אך החשיבות העיקרית שראיתי במהלך הסורי היא, שגם הסורים מעוניינים להגביל את עצמם לזירה הלבנונית מאחר ודילול ההגנה ברמת הגולן פותח פרוזדור חדירה אווירי לכיוון דמשק. מאידך, הם מתכוונים להכין לנו מכה קשה של טק"א אם נעזי לתקוף כוחות סוריים מהאוויר כלקח מתוצאות מלחמת יום הכיפורים.

ביום ג', 8 ביוני 1982, התרבו החיכוכים בין הכוחות הקרקעיים הסוריים לבין כוחות הגיס המזרחי בפיקודו של אלוף ינוש בן-גל. כל צד האשים את משנהו בחיכוכים. אך כאשר שני

כוחות עומדים זה מול זה במתיחות כפי שהייתה, אפילו בדיקת כלי נשק יכולה להתפרש כהתגרות, לכן קשה לקבוע מי היו היוזמים, ואלה הפכו לקרבות בקנה מידה מקומי. מכאן היה ברור שנחוץ חופש פעולה אווירי כדי לתת סיוע יותר מסיבי לכוחות הקרקע הישראליים בגזרה המזרחית.

העובדה שהועברה חטיבת סא-6 מרמת הגולן לבקעא, ריבוי החיכוכים והקרבות המקומיים עם הסורים, והעובדה שגם ביום ג' לא הצליחו הכוחות להגיע לכביש דמשק-ביירות, הביאה את הסיכום שנתקבל בדיון בחפ"ק צפון, שוב בראשות שר הביטחון, להמליץ לממשלה על תקיפת הטק"א ביום ד', 9 ביוני ב-12:00. זאת, בכדי לתת זמן מספיק לממשלה לדון בנושא, ולאחר קבלת האישור נוכל להפעיל את הכוח בלי חופזה.

הרמטכ"ל רפול נשאר ללון בפיקוד. חזרתי לבור השליטה לאשר את התכניות האוויריות שתוכננו ליום ד'. רפול התכוון להגיע לבור ולהיות נוכח בתקיפת הטק"א. כולנו ראינו בכך מבחן גדול לחיל האוויר, "האם המטוס ישבור את כנף הטיל?".

למחרת בבוקר הוקצו כוחות אוויריים לסיוע לכוחות הקרקע בגזרות האחרות וכוח גדול ועיקרי הוקצה וחומש במיוחד לתקיפת הטק"א. חיכינו לאישור הממשלה עד לשעה 10:00, אך הדיון בממשלה לא הסתיים כך שהחלטתי לדחות את התקיפה לשעה 14:00 מתוך הערכה שיש לבצע הכנות שונות המסייעות לתקיפה אשר דורשות כשעתיים.

אישור הממשלה לתקיפת הטק"א התקבל במוצב השליטה של חיל האוויר לקראת השעה 12:00, כך שניתן היה לממש את התכנון שיועד ל-14:00.

עם שחרור "הנצרה" לאישור התקיפה השתררה דריכות ומתיחות במוצב השליטה. המערכת חשה כאילו היא נכנסת למבחן בגרות. החומר נדוש, נלמד ותורגל בשנים האחרונות, אך מה יהיה בדף הבחינה עדיין נעלם. כלומר, כמו בבחינה מצפים שלא תעלינה שאלות בלתי צפויות ומכשילות. גם במקרה זה הדאגה הייתה מהבלתי צפוי, מהנעלם.

אישית, ערכתי סדרת טלפונים בקווים החסויים עם המפקדים האחראיים לוודא אישית שכולם מודעים לאשרור ולקבל חיזוקים לנכונותם ומוכנותם. חיל האוויר נראה דרוך כקפיץ, ממש כמו לפני "מוקד" של ששת הימים. הצוותים מכירים את יעדיהם ויעדי המשנה. התזמורת יודעת לעבוד במתואם ובתזמון נכון, כל הכלים כוונו ומחכים לשרביט המנצח שיוצא. במקרה זה השרביט הוא מחוג השניות בשעון כשיוורה על 14:00, מחוג שאופס על-ידי עשרות ואולי מאות מבצעים, שולטים, מתאמים, מפעילים, אנשי בקרה ובנות מבצעים. תא השליטה שבו נערכנו לשלוט על המבצע מוקם במוצב השליטה המרכזי החדש של חיל האוויר, בו ישבתי, אליו נכנסנו באפריל 1982 והספקנו לתרגל אותו באופן יסודי. מתחת לתא השליטה המרכזי מוקמו תאי שליטה לפי משימות, כולם מופנים אל עבר שולחן הנותן תמונת מצב אווירית עדכנית. השולחן מהווה שפה משותפת בין כל התאים.

תא השליטה ללחימה בטק"א, בראשותו של אביאם סלע, רמ"ח מבצעים באותה עת, תרגל עצמו פעמים רבות בסימולציות ללא כוחות ובתרגילים עם כוחות מוטסים. הצוות היה מיומן וידעתי ששם לא תידרש מעורבות, לפחות בשלבים הראשונים, כך שאני יכולתי להפנות את תשומת לבי העיקרית לפעילויות האחרות, בעיקר לוודא שמטוסי התקיפה שלנו לא יופרעו במשימתם לתקוף את הטק"א, כלומר משימת ההגנה האווירית של הכוחות.

את שקרה מזווית ראייתי אשר אמורה הייתה להיות הזווית הרחבה והכוללת ביותר של מהלך התקיפה, אוכל לתאר כך. עם פתיחת המתקפה שלנו ב-14:00, הוסגו כל המטוסים הסוריים שהיו בפטרולים או בפעילות כלשהי והונחתו במהירות. התמונה שהצטיירה הייתה ברורה. הסורים החליטו לתת אש חופשית לסוללות הטק"א, ללא צורך בזיהוי כלשהו. כלומר, כל גוף שטס באוויר ניתן להשמידו בלי לקבל אישור לאש. בכך רצו הסורים להנחיל לחיל האוויר הישראלי את המכה המכסימלית האפשרית. אולם, תוך 25-20 דקות מתחילת התקיפה התברר לפיקוד האווירי הסורי שהאכזבה גדולה. מערך הטק"א החל לקרוס, קריאות לסיוע והגנה הגיעו מסוללות רבות. היו שטענו שהפילו מספר מטוסים ישראליים,

אך התברר לאחר מכן שאלו היו גופי דמה שמילאו תפקידם לגרות את הטק"א. מיד ניתנה הוראה סורית להזניק מטוסי יירוט כדי לשבש את תקיפת מטוסי חיל האוויר הישראלי. מבנים של רביעיות מיג-21 ו-23, ואחר כך גם סוחוי, שוגרו בנתיבים החודרים לאזור הבקעא לחפש את מטוסינו וליירטם, ובהפרשים של 3-5 דקות בין מבנה למבנה. הפעלתי את המארבים שפטרלו מחוץ לאזור התקיפה, בעיקר מטוסי F-15 ו-F-16, אשר פעלו בצורה מאד מבוקרת. השליטה בשלב זה הייתה מורכבת. מחד, אסור היה לתת למטוסים הסוריים לשבש את התקיפה של מטוסינו כדי שיפעלו בשקט ובלי איומים. מאידך, הכנסת מטוסי היירוט שלנו לאזור התקיפה יכולה לגרום לטעות בזיהוי ולהפיל בטעות את מטוסינו. בשלב זה נטלתי את השליטה המלאה ובזמן אמת על כל פעולת יירוט. בחרתי בצורה מבוקרת באמצעות הבקרה את המבנה הישראלי המופנה ליירוט, מנעתי ממטוסים ישראליים אחרים מלהתערב כדי למנוע מפגשים בלתי מבוקרים. הייתי חייב לצנן את הבקרה שלנו אשר רצתה בהתלהבות להפגיש את מירב מטוסינו עם מירב מטוסי האויב, זאת כמובן לפי המסורת המקובלת. מאידך, רציתי לוודא ברמת סבירות הכי גבוהה שמטוסינו לא יפילו מטוס שלנו בטעות. העדפתי "להפסיד" מספר הפלות מטוסים סוריים ובלבד שלא נסתבך בקרבות בינינו לבין עצמנו. במקביל, וידאתי שמטוסינו לא ירדפו אחר המטוסים הסוריים אל תוך סוריה.

המצב הזה, בו מטוסינו בשליטה ובהכוונה מאופקת והסורים מצידם נמצאים בלחץ, ואולי נכון לומר בפאניקה, נתן יתרון פסיכולוגי עצום. התמונה האווירית בצד הסורי הייתה מאד בלתי ברורה. הוספנו לכך אמצעים אלקטרוניים ששיבשו את היכולת שלהם לכוון ולשלוט. כך נכנסו הטייסים הסוריים לאזור הלחימה יותר כמטרות מאשר כמיירטים, אמנם באומץ רב אך בלי סיכוי להצליח, וטייסינו יירוטו אותם כציידים - זריזות הצייד אפיינה את ההצלחה. כך הופלו 26 מטוסים סוריים מבלי שמצידנו נפגע אפילו מטוס אחד. כל זאת תוך כ-40 דקות.

מצב זה יצר הלם בחיל האוויר הסורי והשפיע, לדעתי, על תפקוד חיל האוויר הסורי עד הפסקת האש ביום ששי בשעה 12:00.

התקיפות על סוללות הטק"א הסוריות נמשכו מבלי שבתא השליטה לתקיפת הטק"א מודעים להתמודדות האווירית האינטנסיבית המקבילה. התקיפה נמשכה ללא לחץ והתוצאות היו בהתאם. לאחר כשעה מתחילת התקיפה עלה אביאם סלע מן התא התחתון אלי לדיווח והתייעצות. הוא דיווח בוודאות על השמדת 13 סוללות ופגיעה חמורה ב-6 הנותרות. כל

הסימנים המודיעיניים והאלקטרוניים הראו לנו שמערך הטק"א הסורי הובס. השאלה שעלתה, מה הסיכונים שאנחנו לוקחים לעומת תועלת ששיג אם נמשיך לתקוף את הסוללות. מה גם שהתקיפות הפכו יותר ויותר מסוכנות מבחינת פרופיל הטיסה. החלטתי בשיקול מהיר להפסיק מיידית את התקיפה ולהפנות את המטוסים עם החימוש המתאים לכך לסייע לכוחות היבשה. השיקול המוביל היה שאם עד כה לא איבדנו אפילו מטוס אחד, מוטב לשמור על ההישג הזה מאשר לסכן מטוסים בתוספת שולית שאולי נקבל מהמשך תקיפה.

הדבר היה כרוך בכך שחלק מהמטוסים שהיו במעגלי המתנה לקראת תקיפת טק"א נאלצו לחזור מבלי לתקוף וחלק השליכו חימוש בים. רק חלק קטן מהם הצלחנו להפנות לסיוע. אלה שהפסידו את ההשתתפות ב"חגיגה הגדולה" היו מתוסכלים ובתחילה אף היו כאלה שביקרו את ההחלטה. אך בהמשך, בהבנת התמונה הכללית, הבינו כולם שזו הייתה אחת ההחלטות הנכונות של הלחימה.

תקיפת הטק"א תוכננה עם מקדמים גבוהים של השקעה מול תפוקה, כלומר הרבה עוצמה מול כל מטרה, כדי לוודא השמדה מוחלטת. לכן דרשנו שני אימותים וודאיים על כל השמדה. חששנו שמא עשן או זווית ראייה יטעו את המדווחים ולא רצינו למצוא את עצמנו אחר מאמץ אסטרטגי כזה עם תוצאות חלקיות או בלתי וודאיות. אכן, זו הייתה הזדמנות שחייבים למצות.

ביקורת סמויה שנשמעה בתום המבצע המוצלח של תקיפת הטק"א נגעה לחשיפה האפשרית של אמצעי הלחימה בהם השתמשנו, חשיפה אשר תביא את הצד השני להכנת מענה לקראת מלחמה כוללת. כך שמבצע מוגבל בהיקפו כמו מבצע של"ג יחשוף אותנו לקשיים רבים במקרה של מלחמה כוללת בעתיד. החששות האלה היו כמובן לגיטימיים. ניסינו לטפל בכך על-ידי שמנענו חשיפה של אמצעי לחימה ושיטות ההפעלה הייחודיים למבצע. למיטב הבנתנו, גם כיום מעטים השותפים המלאים לכל התכניות בהם השתמשנו, ורבים מאלה שהשתתפו יודעים כל אחד את הקטע בו היה מעורב.

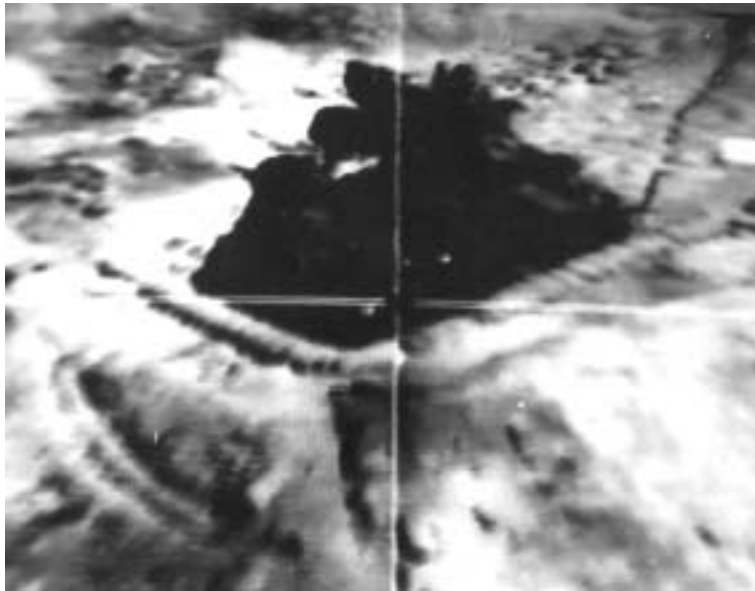
בראייה האסטרטגית נחשפה היכולת הכוללת שלנו להשמיד מערך מסיבי של טק"א. זאת הייתה התוצאה ולא ניתן היה להסתירה, והייתה אפילו מוצלחת מכל מה שציפינו. לא ציפינו שנסיים בתוצאה 0, כלומר ללא אובדן מטוס מצידנו. מאידך, השגנו הרתעה ואולי אפילו הלם בצד השני, אשר השפיע רבות על כיווני בנין הכוח הסורי בשנים הבאות. בביקורי כמנכ"ל משרד הביטחון בציכוסלובקיה ביוני 1992, לאחר ה"גלסנוסט", בשיחה עם סגן הרמטכ"ל המקומי, הוא ציין שהיה ב-1982 במכללה לביטחון לאומי במוסקבה ולדעתו, המכה שקיבל מערך הטק"א הסורי היה גורם מדרבן בתהליך ה"גלסנוסט". התפישה האסטרטגית שלמערב אין יכולת עמידה כנגד מערך טק"א קרסה, דבר שהכניס ספקות רבים גם בתחום הביטחוני על היכולת הסובייטית.

בראייה ההיסטורית, ההישג הוא מרשים. אם להוסיף לכך שחיל האוויר הסורי מצא עצמו חשוף ללא הגנת טק"א. בהמשך מיום רביעי ב-14:00 ועד יום ששי ב-12:00 הופלו 82 מטוסים סוריים בקרבות אוויר מבלי שאיבדנו מטוס ישראלי אחד (סה"כ הופלו 87 מטוסים, מהם 5 על-ידי נ"מ וכוחות הקרקע). זהו הישג שיא לכל המלחמות, 82:0.

מסתבר שבראיה ההיסטורית, ההרתעה שהושגה הייתה כזו שלא נדרשנו למלחמה כוללת עם סוריה למשך 25 שנה. הלקחים הסוריים כפי שקיבלו ביטוי בספרים שפרסמו, היו שהמלחמה הוכרעה על-ידי כושר הלחימה האלקטרוני ויכולות חיל האוויר הישראלי, כאשר מול כוחות היבשה הרגישו שהיו במצב סביר. מכאן הסיקו שהמלחמה הקודמת הייתה מבוססת על טק"א והמלחמה הבאה תתבסס על טק"ק.

למעשה, במלחמת שלי"ג התקיימו שתי מלחמות במקביל. האחת, מול הפח"ע בלבנון שנוהלה במרכז ובמערב לבנון, שבה כוחות היבשה נשאו בנטל העיקרי והכריעו בסיוע אווירי. השנייה, מלחמה בגזרה המזרחית באזור הבקעא, מלחמה מול סוריה שבה חיל האוויר הוא שהביס את חיל האוויר ומערך הטק"א הסורי. זו הייתה מלחמה בעלת משמעות אסטרטגית רחבה ומשמעותית, בראיה של הפעלת תפישות לחימה ומערכות לחימה בגישה חדשנית ומתקדמת.

אחרי מלחמה זו ניתן לומר ללא כל ספק ש"המטוס כופף את כנף הטיל".

מבעד לכוונת הפנטום (201): פגיעה במנ"א סוללת SA-6 בבקעא